

JEKA DUŠE

AZRA LJUMANOVIĆ i skupina vjeroučenika
Škola za tekstil, kožu i dizajn, Zagreb

Primljeno 04/94.

Sažetak

Prilozi koji slijede nastali su tijekom školske godine 1993/94. suradnjom učenika prvih, drugih i jednog četvrtog razreda Srednje škole za tekstil, kožu i dizajn, Zagreb vezano uz dvije nastavne jedinice:

1) Otkriti vlastitu Božju sliku

2) Biblijski pristup stvaranju svijeta - ekološki aspekt.

Priloge učenika izabrala i uredila vjeroučiteljica Azra Ljumanović

BOG I JA

Odmalena su me moji roditelji učili moliti. Često sam razmišljala kakav bi to bio nevidljivi čovjek kojega toliko spominjem, a ne poznajem ga. Ipak, uvijek sam ga molila, molila sam ga da mi oprost, naročito kad nisam bila poslušna.

Roditelji su mi govorili: "Ako ne budeš dobra, Bog će te kazniti." Nisam razumjela te riječi, ali bih uvijek osjetila strahopoštovanje, pa bih se umirila.

Što sam više rasla i sazrijavala, sve sam više mislila o Bogu. Često sam išla u crkvu. Molila sam Boga da mi pomogne u učenju. Majka mi je govorila: "Moli ga da ti prosvijetli razum!"

Ni te riječi nisam nikako mogla razumjeti, ali moleći, osjetila sam olakšanje. Neka me je nevidljiva ruka pomilovala, a iznutra, iz srca su mi dolazile riječi: "Bit će sve u redu!"

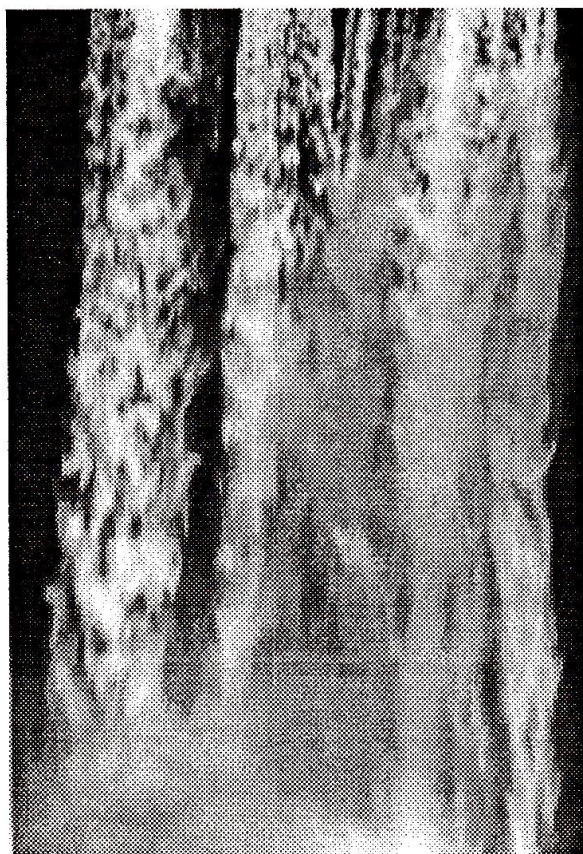
Moj odnos prema Bogu je nešto što samo ja osjećam. To je nešto što nikome ne mogu reći. Osjećam da je jako daleko, a opet tako blizu. Imam osjećaj da ga mogu dodirnuti, a ipak mi je nedohvatljiv.

Uvijek imam vjeru da je tu, da me štiti u dobru i zlu. Bog je za mene jedno tajanstveno,

sveto, plemenito biće. Vjerujem da on, iako nevidljiv, sve vidi i sve čuje. Vjerujem da kažnjava zlo, a štiti dobro. Često razmišljam kako bi to bilo kada bih vidjela Boga kao čovjeka. No ne znam odgovor na to pitanje, jer ga naprosto ne mogu sebi tako zamisliti. U svakom se čovjeku krije i dobro i zlo, a Bog je sama istina, sama dobrota i ljubav. Ne, ne mogu zamisliti da bi Bog mogao biti zao. Stoga čuvam njegovu tajanstvenu sliku u svom srcu i razgovaram s njim ne samo kad mi je teško, nego i u trenucima sreće.

Biserka Papić (1 f)

POGLED U BUDUĆNOST

Kako je ponekad teško vratiti se u prošlost i prisjetiti se svih svojih lutanja, traženja pomoći tamo gdje je nikada nitko nije mogao naći. Žaloso je to kad čovjek postane svjestan da mu život sadrži i tako tmurne dane. I dok su prolazili moji dani, uvijek sam se pitala: Što će od mene biti? Kakva je moja budućnost?

Bio je to samo pogled u zamagljenu budućnost koju mi nitko nije mogao rasvijetliti. Iz dana u dan prepuštala sam se sudbini kao što to mnogi danas čine. Za mene bila je to nepregledna pustinja u kojoj nisam mogla pronaći izvor vode na kome bih se bila okrijepila. Dani su postajali sve teži, kriza sve veća, mrak se spuštao na moj život i ja sam mislila da više nemam izlaza.

A onda, jedna me je prijateljica pozvala da pođem s njom u crkvu, na misu. Pošla sam više iz puke znatiželje nego vjere da bih tamo mogla pronaći izvor vode, svjetlo koje bi me moglo provesti kroz tamu i izvesti iz nje.

U početku sam nezainteresirano promatrala ljude oko sebe. Poslije sam osjetila kako do mene dopire neko svjetlo iz svetohraništa. Neka nepoznata i nevidljiva ruka podigla me je iz jame ponora i ja sam se malo po malo svojim molitvama uključila u zajedničku molitvu. Vratila sam se u sjećanju danima kad sam molila sa svojom bakom koja mi je pričala o Isusu Kristu i njegovu ozdravljanju mnogih bolesnika. Prepoznala sam tada sebe u onom grešniku, onom bolesniku koji je susreo Gospodina i čiji je život ozdravio, nanovo rođen.

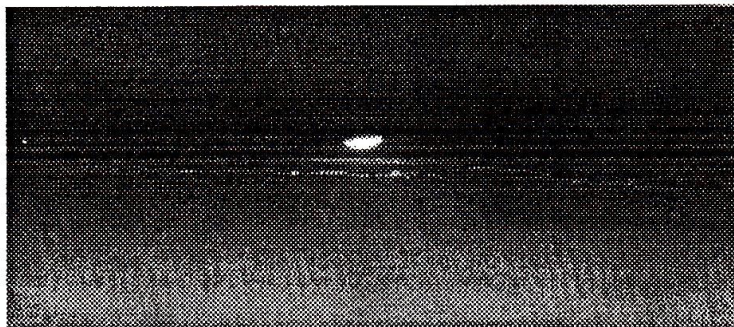
Nije li divno znati da postoji netko tko je tu i onda kada misliš da nikoga nema, netko tko te prati i koga uvijek možeš susresti? Odlučila sam tada ovaj svoj susret pretvoriti u trajni susret s Gospodinom, susret koji će trajati za moga života na zemlji, ali i susret koji će se pretvoriti u vječni susret na nebu.

Mihaela Medić Io

MOJ RAZGOVOR S BOGOM

Vrlo teško mi je riječima izraziti kako ja sebi zamišljam Boga, kakvu sliku o njemu u sebi nosim... Bog je za mene izlazeće sunce, lagani povjetarac, osoba koju volim... I danas se sjećam jednoga posebnog dana.

Bila je topla ljetna noć i ja nisam mogao zaspati. Izašao sam iz sobe i sjeo na balkon. Gledao sam u noć, u daljinu i pokušavao pronaći sebe... Boga. Za nekoliko minuta sunce je počelo izlaziti. Zapuhao je lagani povjetarac. Odjednom sam shvatio kako je ovaj naš svijet divan, a koliko smo mi ljudi zapravo prolazna bića u njemu. U tom trenutku cijeli je moj život prošao pred mojim očima. Zaredali su se svi moji usponi i

padovi. Ostao sam tako sjediti, nepomičan. Za mene nije bilo ni prostora i vremena.

Odjednom sam se trgnuo, pogledao na sat... Prošlo je svega nekoliko minuta, a meni se činilo da sam na tom mjestu sjedio satima... Kada sam ustao, osjetio sam se laganim, kao da mi je pao kamen sa srca.

Dominik Juran Ie

ZEMLJA NE PRIPADA ČOVJEKU, ČOVJEK PRIPADA ZEMLJI

Zašto svaki dan umire mnoštvo ljudi od raka, zašto se u nekim gradovima ne može disati, zašto svakodnevno izumiru ribe, ptice i druge životinje, zašto je sve više poplava, suša, kiselih kiša, potresa, orkanskih vjetrova, zašto više nema proljeća i jeseni? Zašto se ljeti više ne možemo bezbrižno sunčati, već moramo paziti kada i koliko se izlažemo suncu? Ako umire zemlja, umiremo i mi, a s nama i sve ono što nas veseli, što nam daje vjeru u život. Zemlja nam daje život. Ona nam pomaže da preživimo i stoga je moramo poštivati kao što poštujemo naše roditelje, očeve i majke...

Paulina Smoljan IV f

Svakim danom čovjek uništava i zagađuje prirodu! Kamo nestaju šume, mirisni cvjetovi, plodovi? Zar čovjek ne pripada Zemlji?

Čovjek bi trebao biti prijatelj Zemlji, trebao bi s njom postupati nježno kao s najnježnijim stvorenjem, kao s lanetom.

Zašto čovjek želi nanijeti zlo svojoj majčici Zemlji? Izgleda da je izgubio razumijevanje za biljke, životinje, nebo... Na kraju krajeva, čini se kao da je čovjek prestao voljeti samoga sebe, pa se želi uništiti.

Čovjek bi se trebao upitati: Zašto živim?

Zemlja je "ključ ljubavi", a čovjek je "vratar" koji bi taj ključ trebao znati cijeniti i čuvati. Čovjek bi trebao ljubiti zemlju na najproduhovljeniji način.

Čovjek pripada Zemlji onda kad je voli, njeguje, udiše mirise njezinih šuma, upija obline njezinih planina i raskošnu plodnost dolina...

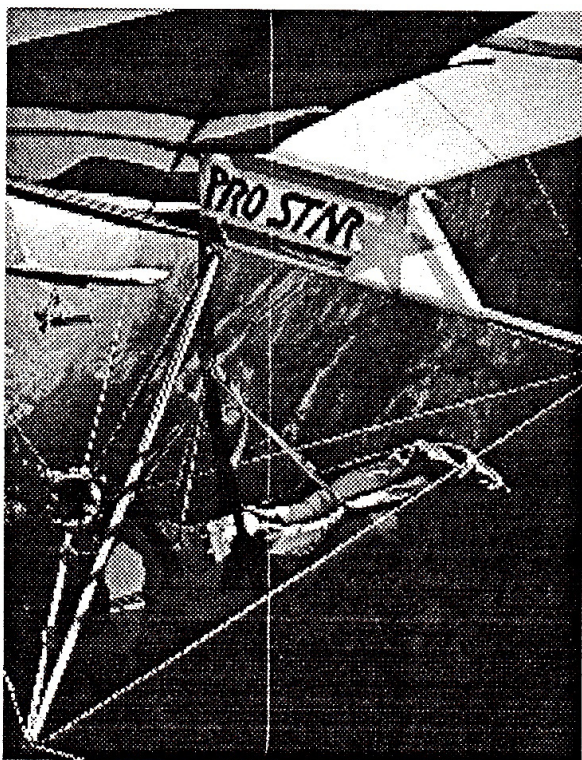
Čovjek je kao Božje stvorenje uvijek pripadao Zemlji. Ona je čovjekov životni element. Bez Zemlje ni čovjeka ne bi bilo...

Vanja Karković IV f

Ljudi su često željeli i žele letjeti kao ptice, jer postoji neka draž u letenju i visini, u lakom prevaljivanju velikih razdaljina. U prošlosti je bilo mnogo pokušaja letenja i ta je težnja rezultirala u čovjeku veličanstvenim pronalascima u naše vrijeme (helikopter, avion, raketa, svemirski brodovi i postaje...). Stoga se pitamo: Što je to u čovjeku da toliko želi letjeti? Nije li to želja za Neizmjernim, za Onim što je visoko, visoko iznad nas?

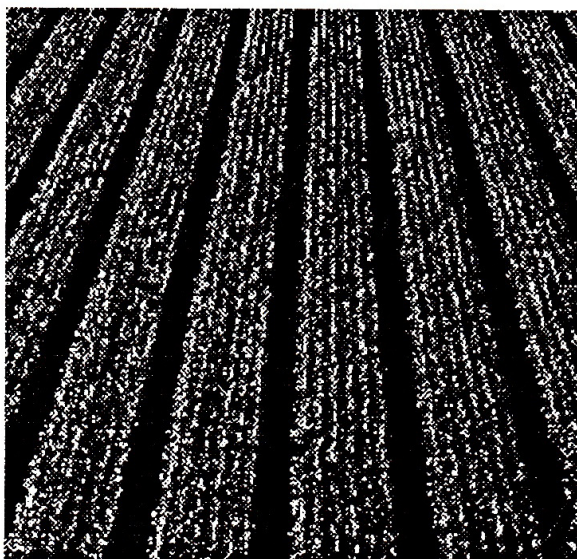
Zavirimo li malo u svoju dušu, vidjet ćemo da i mi imamo nešto zajedničko s pticama: i naša je duša jedan galeb koji svojim letom traga za vječnošću.

Anita Matuša II e

Svijet je velika Božja njiva i mnogo je onih koji s radošću i čežnjom primaju Boga i njegovu Riječ i donose obilan plod. Jedno zrno donosi stotinu zrna, stotinu zrna donosi tisuće zrna, tisuće zrna donosi desetke tisuća i milijuna zrnaca...

Ako raspoložimo svoju dušu da bude plodna njiva, Bog će dati da i mi donesemo obilan plod. I kao što će plodovi s ove njive

hraniti mnoge ljude, tako će i plodovi naše duše biti hrana mnogim dušama.

Dragica Faltak II e

MOJ KRIŽNI PUT

Još jedan novi dan. Na njegovu početku, ustajući iz kreveta, pitam se što će mi donijeti. Ne razmišljajući mnogo, sama odgovaram na pitanje: "Ništa novog, sve će biti po starom."

Tako je i započelo. Počela je škola, učenje. Kući sam se vraćala nervozna, jer sam znala da ni ovog popodneva neću imati odmora. Trebalo je pisati zadaće za slijedeći dan. Polako sam planirala kako ću sve to lijepo obaviti, jer sam imala dosta vremena. No, sve se dogodilo sasvim neočekivano, kako se nisam nadala.

Svaki čas me je netko trebao, pa me je zvao telefon, a onda mama koja je željela da nešto učinim... I tako redom.

Osjetila sam veliku nervozu. Sve mi je počelo smetati. Bilo mi je dosta svega. Tada sam u srcu začula glas: "Dođi k meni i ja ću te utješiti." Nesvjesna, pošla sam u kutak svoje sobe pred križ raspetog Krista. Mislila sam, što bih mu sada mogla reći. Pogled mi je pao na knjižicu Križnog puta koja je ležala na mom ormariću. Uzela sam je pomalo nervozno u ruke, misleći - tko će sada još naći vremena za molitvu uz ovih četrnaest postaja Križnoga puta kraj tolikog učenja?

Ipak, kao da me je neka nevidljiva ruka povela u nepoznato prostranstvo i ja sam počela moliti, u početku nesabrano, a onda sam počela osjećati kako u mene ulazi mir. Taj je mir dolazio od spoznaje koju sam primala u molitvi, od spoznaje da je Isus umro za sve nas kako bi nas spasio od vječne propasti, ali i zato da bi vratio mir u naša nemirna srca.

Molila sam spontano. Molitvenik mi više nije bio potreban. Nizale su se riječi vezane uz moj život i tako je malo po malo Isusov križni put postajao i moj sadašnji križni put. Vrlo brzo sam došla do 14. postaje. Sve je prošlo brže nego što sam mislila. U srcu sam osjećala mir, radost. A onaj mi je glas stalno govorio: "Ovdje si susrela Boga. Čini to češće kako bi se ovaj kratkotrajni susret mogao pretvoriti u vječni."

Ana Drvoderić I e

